

KESKILUOKKAIN HÄVIÄMINEN PELOTTAA HALLITSIJOITA

AAILMAN kauppamarkkinoilla vallitseva kilpailu pakoittaa jokaista teollisuuskapitalistia ja näistä muodostuneita ryhmiä, yrittämään laskea tuotteittensa tuotantokustannukset mahdollisimman halvaksi. Tuotannossa tarvittavan työn hintaa ei kuitenkaan voida laskea vissiiä rajaa alemmaksi. Siksi täytyy alati ottaa käytäntöön parempia koneita ja sijoittaa liikkeisiin yhä suuremmat summat pääomaa. Vähävaraisemmat teollisuuden harjoittajat eivät kestä tätä kilvoittelua, vaan viskautuvat taistelusta syrjään — vararikkkoon. Näin häviävät pienet yrittelijät yhteiskunnallisen tuotannon aloilta. Samoin tapahtuu yhteiskunnallisten tuotteiden jaossa. Pääomat joutuvat yhä harvempilukuisten ihmisten omaisuudeksi. Keskiluokkalaisainekset rappeutuvat, niiden lukumäärä alati pienenee ja niiden yhteiskunnallinen merkitys tulee yhä vähäpätöisemmäksi. Palkkaköyhälistö, joka ei omista mitään muuta kuin työvoimansa, tulee jatkuvasti suuremmaksi lukumäärältään ja yhteiskunnalliselta merkitykseltään yhä ylivoimaisemmaksi.

Samalla aikaa, kun kapitalistisen kasaantumisen kautta työväenluokka kasvaa lukumäärältään ja yhteiskunnalliselta merkitykseltään suuremmaksi, tapahtuu itse tuotannossa suuria muutoksia, jotka yhtäläistävät ja sitovat koko työväenluokan jäseniä lähemmäksi toisiaan. Työproses-

sin yhteiskunnallinen muoto tulee aina laajempialaiseksi. Koneetekniikka kehittyy yhä täydellisemmäksi. Koneiden täydellistyminen hävittää ammattitaidon tarpeellisuuden. Työläiset muuttuvat samanarvoisiksi koneiden hoitajiksi. Palkat tasautuvat saman suuruisiksi, josta seurauksena ollen, työläisten elämäntaso joutuu samalle asteelle. Vihdoin työläiset alkavat huomata sen, että kaikkien heidän asemansa on samanlainen. Suku, rotu, väri ja kansalliset eroavaisuudet häviävät. Kasvaa vähitellen selvä käsitys keskinäisen avun välttämättömyydestä; — luokkatunne — joka kiihoittaa pyrkimään eteenpäin, omaan luokkavoimaan luottaen. Näin muuttuu proletariaatti kypsäksi luokkajärjestymiselle ja alkaa liikehtimään teollisuusjoukkoina. Lopulta koko luokkana.

Siinä on lyhyesti sanottuna kapitalistisen tuotantotavan aiheuttama yhteiskunta-taloudellisen kehityksen historiallinen suunta. Samalla siinä ilmenee perusta sille väitteelle, että palkkaköyhälistö on vallitsevassa yhteiskunnassa löytyvistä luokista ainoa, jolla on materialistiset edellytykset nousta tulevaisuudessa tuotannon ja -jaon kontroleeraajaksi ja niin koko yhteiskunnallisen elämän herraksi. Kapitalistiluokka, paremmin sanoen, sen palveluksessa olevat poliitikoitsijat, yhteiskunta- ja talousoppien seilitäjät sekä niiden mukana osittain poliitisten työväenliikkeiden puoskarit, ovat to-

sin yrittäneet väittää, ettei keskiluokkalaisainekset häviä, vaan itsestänsä alati vaihtuvat ja vieläpä joissakin tapauksissa tasaisesti lisääntyvät. Mutta tämä väite on niin tyysti ulos kulunut, ettei sitä enään monikaan viitsi edes hätätilassakaan käyttää. Kapitalistiluokka ja sen palvelijat näkevät, tunnustavatkin, keskiluokkalaisainesten häviämisen ja siitä koituvan vaaran. Siksi näemmekin heidät uusissa seikkailuissa, joiden kautta yrittävät pysähdyttää taloudellisen elämän kehityksen kulkua ja vieläpä sitä taaksepäinkin hyppäyttää.

Päästäksemme selville tästä seikasta, pistäytykäämme Euroopassa. Talonpoikaisto on siellä osottautunut vallankumouksellisen palkkaköyhälistön pyrkimysten suurimmaksi kompastuskiveksi. Venäjän vallankumouksen surmaksi näyttää kääntyneen pienet talonpojat, joiden lukumäärä siellä tapahtuneen kumouskauden kuumimmilla ollessa huomattavasti lisääntyi. Mitäs me näemme muissa Europan maissa. Suomen porvarilliset valtiomiehet selittävät, että heidän tarkoituksena on pienten talonpoikain--maanviljelijäin--lukumäärän moninkertaistuttaminen. Suomessa tapahtuneen sisällissodan, vallankumousyrityksen, aikana talonjussit ja heidän kakaransa muodostivat porvariston voimalähteen. Kunhan näiden nuijain lukumäärä moninkertaistutetaan, niin siinä ankkuri, joka pidättää vallankumouksen mahdollisuudet. Näin kai tuumivat Suomen porvarit. Italian fascistiliike on keskiluokkalaisainesten etujen tyydyttämislupauksillaan kukoistanut ja porhaltanut valta-asemaansa. Samaa näemme Espanjassa. Siellä viimeisten viikkojen aikana tapahtuneet liikehtimiset ovat häviävän pikkuporvariston mielenosoituksia, kuten porvariston sanomistossa kerrotaan. Saksan fascistiliike on pikkuporvariston palveluksessa. Samoin on asiat monissa muissa Europan pikkuvaltioissa. Entäs täällä Amerikassa.

Täällä myös on viime aikoina puhuttu julkisesti ja ilman peittelemättä vaarasta, joka on seurauksena keskiluokkain häviämisestä. Samalla luonnollisesti suunnitellaan ja esitetään keinoja, joiden avulla voitaisiin virittää uutta intoa ja kestävyyttä kuolemaisillaan oleviin luokkiin, joiden häviäminen luonnollisesti olisi edullista palkkaproletariaatille. Tässä puoskaroimishommassa on avautunut tie "yhteiselle rintamalle", josta paljon nykyään puhuvat kaikki "edistysmieliset" poliittiset puolueet ja niiden mukana "vallankumoukselliset" työväenliikkeet, kuten Workers Party ja sen isät ja esikoiset. Kaikkien näiden liikkeiden johtavat sielut puhuvat häviävään pienten

maanviljelijäin kurjasta asemasta ja aivan samassa äänilajissa, kuin johtavain porvaripuolueiden liberaalismielliset politikoitsijat. Puhumme näistä "vallankumouksellisten" työväenliikkeiden touhuista tuonnempana. Ensiksi tarkistakaamme tuotteita, jotka ovat alkunsa saaneet hyvin huomaituilla miehiltä, niiden joukossa ollen tunnettu sähköinsinööri, Charles P. Steinmetz, jota olemme joskus kuulleet nimitettävän sosialistiksi. Steinmetz antoi hiljattain lausunnon, jossa puhutaan pikkuporvariston häviämisestä ja samalla hoksautetaan vaarasta, mikä on seurauksesta, kun tämä "yhteiskuntamme voimakkuudelle" välttämätöin aines häviää. Hän selittää:

"Niihin aikoihin, kun meidän nykyinen talousjärjestelmämme oli lapsuustilassaan, toimi yhteiskunnallisen tuotannon aloilla suuri joukko pieniä yrittelijöitä, joista jokainen oli pieni kapitalisti, riippumaton ja konservatiivinen. Kilvoittelu kuitenkin vaati tuotteiden hintain halventumista. Seurasi tehokas järjestyminen tuotannon harjoittajain joukossa. Suuret korporatsioonit syntyivät ja nämä nielivät omaisuudet pieniltä kapitalisteilta, jotka sitten vajosivat palkkatyöläisten joukkoon. Keskiluokka hävitettiin suurin piirtein tuotannon eri aloilta, mutta yhteiskunnallisessa jaossa toimivat liikemiehet jäivät sillä kertaa koskemattomiksi.

"Näiden vuoro on nyt käsillä. Menettelytavat, joita nykyään käytetään, ovat oleellisesti samat, kuin ne, joita käytettiin puoli vuosisataa sitten. Tuotanto on järjestetty huippuunsa. Jos mielitään saada tuotteiden hintoja halvemmiksi kuluttajille, niin täytyy jaossa tapahtua tehokas järjestyminen. Näin havaittiin. Pääoma ryhtyi järjestämään yhteiskunnallista jakoa ja muistutuksena siitä, että se on hyvässä käynnissä, me näemme n. k. 'ketjukaupat' ruokatarvikkeiden välittämässä ja samaan tapaan järjestettyjä rohdoskauppoja, tupakkakauppoja, rihkamatarvakauppoja y. m.

"Minä näen edeltäpäin lopun suuresta keskiluokasta, joka nykyään vielä tekee liikettä tuotteiden jakamisella. Tämä luokka tulee häviämään aivan samoin, kuin tuotannon alalla toiminut keskiluokka. Sitten jää yhteiskuntaan vain kaksi luokkaa, joista voidaan jotain puhua. Niistä toinen, pieni lukumäärältään ja konservatiivinen, kontroleeraa yhteiskunnallista tuotantoa ja jakoa. Sitä vastassa tulee olemaan suuri, radikaalinen ja tyytymätöin, palkkatyöläisistä muodostunut luokka. Tuollainen tilanne ei ole onneksi yhteiskunnalle.

"Palkkatyöläinen on aina tyytymätöin ja kyllin hyvällä syylläkin. Hänellä ei ole var-

maa asemaa yhteiskunnassa. Hän ei voi varustautua sairauksien ja vanhuuspäivänsä varalle. Hänen elämänsä riippuu kokonaisuudessaan työnantajasta. Hänellä ei ole käsitystä varmuudesta, sillä hän saa alati elää työttömyyden pelossa.

“Meillä täytyy olla keskiluokka. Se on yhteiskunnan varmistuttaja. Siinä on pulma, joka on tällä kertaa yhteiskuntaamme ja maailman liikemiehiä vastassa. Teollisuuksien kansallinen omistus mahdollisesti voisi ratkaista tämän pulman. Sitäkään en kuitenkaan varmuudella tiedä. Kultaista sääntöä on kokeiltu, mutta epäonnistuneesti. Heikommat tosin sitä tottelevat, koska he pelkäävät sen loukkaamisesta koituvia seurauksia. Mutta voimakkaat rikkovat sitä etuinsa mukaisesti, sillä he tietävät voitavansa kestää seuraukset. Veljesrakkausteoriaa myös on kokeiltu, mutta huonoilla tuloksilla, sillä jokaisen ihmisen itserakkaus on veljesrakkausta suurempi”.

Noin juttelee Steinmetz. Siinä selvästi hoksautetaan siitä vaarasta, mikä seuraa hallitsevaa kapitalistiluokkaa, jos keskiluokat häviävät kokonaan. Pikkuporvariston etujen mukaisesti edistysmielisyydestään hyvin tunnettu senaattori Borah vasta siten antoi ulos sanomalehdistön julkaistavaksi pitkän kirjoitussarjan, jossa omain tutkimustensa perusteella selittää tämän maan maanviljelijäin asemaa. Hän puhuu varottavassa hengessä maanviljelijäin lukumäärän nopeasta pienentymisestä. Viime vuoden aikana poistui tiloiltaan ja siirtyi teollisuuskeskuksiin, palkkatyöläisiksi, noin kaksi miljoonaa maanviljelijää. Tämän vuoden aikana maanviljelyksen jättäneiden ja jättävien lukumäärä arvioidaan nousevan kolmeen miljoonaan ennen kuin vuosi on umpeen kulunut, jollei vain tapahdu jonkinlaista äkkinäistä pysähdystä tässä “kansainvaelluksessa”. Borah selittää, että maanviljelys muodostaa yhteiskuntamme selkärangan. Mitä hän tuolla tarkoittaa? Sitäkö, että maanviljelys on yhteiskunnalle välttämätöntä. Tuskin. Jos hän tuota tarkoittaisi, niin hänen ei sopisi hätääntyneesti puhua maanviljelijäin lukumäärän vähentymisestä. Miksi? Siksi, että viljan tuottaminen ei ole häiritsevästi kärsinyt pienten maanviljelijäin vararikoista. Viljaa tuotetaan paljon enemmän, kuin tarvitaan tässä maassa ja voidaan “kohtuullisilla” hinnoilla myydä ulkomaille. Että näin on asian laita, sitä todistaa paperille painetut selitykset, joiden todenperäisyyttä tuskin voidaan epäillä. New York World nimellä tunnettu huomattu porvarilehti kirjoitti hiljattain seuraavasti:

“Yleisesti tiedetään nyt, että Yhdysval-

loissa tulee tänä vuonna ainakin 100,000,000 bushelia vehnää enemmän kun voidaan kuluttaa. Tämä ylijäämä täytyy joko myydä ulkomaille, tai hävittää eli antaa mädäntyä viljasäiliöissä. Mutta jos se myydään ulkomaillekin, niin on siitä seurauksena se, että viljan hinnat Amerikassa pysyvät alhaisina. Sama on asianlaita, jos tuo vilja annetaan mädätä varastoissa Amerikassa. Ainoa keino siis on se, että kyseessä oleva vilja hävitetään”.

Sehän on selvää puhetta. Tosin siinä puhuttiin vain vehnästä. Mutta samaa voidaan sanoa muistakin maanviljelystuotteista. Kaikkia on kylliksi, liikaakin, oman maan tarpeiksi. Asian näin ollen maanviljelijäin lukumäärän vähentymisen ei luulisi antavan aihetta hälyytykselle. Joudumme pakkostakin uskomaan, että Borah katselee maanviljelijöitä yhteiskunnan selkärangan, mutta vallankumousta vastaan.

Borah ei ole ainoa tämän maan senaattoreista ja muista valtiomiehistä, jotka nykyään esiintyvät säteilevän kuumina suurkapitalismia vastaan. Tämän maan keskiluokat kirkuvat voimakkaasti nykyään ja se todistaa sitä, että ne tuntevat murhaavan puristuksen tiukkenevan taloudellisen asemansa ympärillä. Mutta tauti on kroonillista laatua ja se tappaa ennemmin tai myöhemmin. Palkkaköyhälistölle luonnollisesti on edullisempaa, mitä pikemmin tulee tilanne sellaiseksi kuin Steinmetz edellä olevassa lainauksessa kuvaili.

Borah ansaitsee tunnustuksen siitä, että hän puhuu maanviljelijöille suoraa kieltä. Hän nimittäin väittää että talonpojat eivät voi asemaansa parantaa järjestymällä poliittisesti. Jos nämä aikovat suojella asemaansa, niin heidän on järjestyttävä taloudellisesti ja luokkaetujensa mukaisesti. Näin hän vakuuttaa ja se on täyttä totta.

Poliittiset työväenpuolueet yrittävät hahlaa maanviljelijöitä ja muita keskiluokkalaisaineksia yhteisrintamaan palkkaköyhälistön kanssa. Se on molempien kyseessä olevain luokkain pettämistä. Palkkaköyhälistön ja maanviljelijäin taloudelliset edut eivät kule samaa latua ja niin ollen he eivät voi taistella saman lipun juurella. Sellaisen touhun onnistuminen on idealistista mielikuvitusta, joka pirstoutuu ensimmäisen koetelemuksen hetkellä. Jos palkkatyöväestö antautuu voimistuttamaan rappeutuvaa keskiluokkaa, niin on se todellisuudessa samaa, kuin alkaisi omaa etuansa nakertamaan. Hölmöt ja uskovaiset vain niin tekevät.

Me olemme nähneet, että Europan hallitseva luokka yrittää pysähdyttää vallankumousliikettä voimistuttamalla ja suurenta-

malla keskiluokat. Tässä yrityksessä on joissakin maissa onnistuttu, mutta toivottavasti vain väliillisesti. Porvaristo provosoi jatkos taisteluitakin, laastaksensa pois tieltä työväenliikkeen etuvartiojoukot ja siten saattaaksensa masentavan taantumuksen voimaan pitkiksi ajoiksi. Missä tahansa vallankumouksellinen liike herättää ja voimistuttaa kuolemistilassa olevaa keskiluokkaa, tarkoittaa se sitä, että palkkaköyhälistön lopullinen päämäärä ei hitustakaan lähene, vaan päinvastoin se voi hypätä entistäkin kauemmaksi. Viimeisten vuosien tapahtumat Euroopassa kyllin selvästi tämän asian toteavat.

Korkealle kehittyneiden teollisuusmaiden, kuten esim. Yhdysvaltain, palkkaköyhälistön tulisi kertakaikkiaan katkaista luokkarajat selviksi ja alkaa kiireen kaupalla järjestymään. Voi näet tapahtua niin, että kapitalistiluokka kyörää proletariaatin taistelurintamalle hajanaisena massajoukkona, jonka kukistamiseksi kyllä vähäisetkin voimat ja keinot riittävät. Tällaisessa murroskaudessa voidaan proletariaatilta vähentää vallankumouksen mahdollisuuksia.

Luokkain hävittäminenhan sanotaan olevan proletariaatin eli työväenliikkeen päämäärä. Se on epäilemättä suuri tehtävä. Miksi siis antautuisimme vastustamaan kapitalistiluokkaa silloin, kun tämä, vaikkakin omain etuinsa mukaisesti, auttaa proletariaattia tässä tehtävässä. Antakaamme kapitalistiluokan hävittää keskiluokat, jos se niin haluaa tehdä. Sillä kun sudet hyökkäävät päälle, niin kai niiden kanssa voi sitä paremmin taistella, mitä vähempi niitä on. Monet meistä ehkä ovat lukeneet erään, Leninin, lausunnon, jossa sattuvasti todistetaan, että tsarien ja suurkapitalistien hävittäminen on pieni tehtävä, verrattuna keskiluokkiin kuuluvain aineiden, kuten talonpoikain, nujertamiseen. Lainattakoon tähän tuo lausunto. Se kuuluu seuraavasti:

“Mikä on luokka yleisesti? Se on sellainen, mikä sallii ihmiskunnan yhden osan anastaa itselleen toisen osan työtuotteet. Jos osa yhteiskunnasta anastaa itselleen kaiken maan, silloin meillä on maanomistajain ja talonpoikain luokka. Jos osa yhteiskunnasta omistaa tehtaat ja tuotantolaitokset, arvopaperit ja pääoman, toisen osan työskennellessä niissä, meillä on kapitalisti-

en ja proletaarien luokka. Meillä ei ollut vaikeaa päästä eroon Tsaarista. Muutamat päivät riittivät siihen. Ei myöskään ollut vaikeaa päästä eroon maanomistajista. Siihen kului vain muutamia kuukausia. Eikä myöskään ole hyvin vaikeaa päästä eroon kapitalisteista. Mutta me emme vielä ole hävittäneet luokkia. Yhä vieläkin on olemassa työväenluokka ja talonpoikain luokka. Kun talonpoika elelee maaliaan ja anastaa elintarpeiden ylijäämää — ylijäämää, jota hän ei tarvitse itselleen ja karjalleen — hän muuttuu riistäjäksi. Mitä enemmän leipää hän pidättää itselleen, sitä edullisempi se on hänelle ja toiset saavat nähdä nälkää hänen kauttaan. ‘Mitä nälkäisemmäksi toiset tulevat, sitä paremman hinnan saan leivästani’. Te huomaatte että tämä kysymys ei ole niin helposti ratkaistavissa kuin tsaarin, maanomistajain ja kapitalistien kukistamista koskeva kysymys”.

Aivan oikein, me olemme sen huomanneet. Mutta Leninin omat oppilaat, mikäli niitä löytyy tässä maassa, eivät ole tuota huomanneet, koska kerran kaikella hartaudella toimivat kuljettaaksensa palkkaköyhälistön pikkuporvariston jauhunkivien räsennettäväksi. Pitäisi aina jotain suurista yhteiskunnallisista tapahtumista, joista viimeisemmäksi kuluneet vuodet ovat sangen rikkaita olleet.

Lopetamme tämän jutun lainaamalla eräästä tuplajuulaisesta kirjasesta kappaaleen, joka tulkitsee tehtävämme laatua ja suuruutta.

“Työläistoverit! Me rakennamme tulevaisuuden yhteiskuntaa. Kohta kohdalta on meidän rakennettava sitä järjestelmää, jonka kautta Työläisten Tasavallan vapaa yhteiskunta hankkii itselleen kaikki elämän välttämättömyydet. Järjestymällä teollisuuksittain me täydellistytämme sitä teollisuusarmeijaa, joka tulee ottamaan tuotannon haltuunsa silloin kun työläiset kertakaikkiaan tekevät lopun kapitalistisesta riistosta ja sitä seuraavasta kurjuudesta. Me huolehdimme nyt jo tulevaisuuden maailmasta, vapaiden miesten ja naisten yhteiskunnasta, jossa jokainen saa työnsä tulokset ja jossa raatajat saavat elää rauhassa, tarvitsematta taistella alituisesti edesvas-tuuttomia, ahneita ja rosvoileivia orjavoutea vastaan.”

BOIKOTTAKAA KAIKKIA CALIFORNIAN TUOTTEITA!
